

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever
& eigenaar van dit blad, groote Markt,
n° 81.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags,
's donderdags & zaterdags.

TONGEREN, DEN 20 MAART.

Verledene week heeft de Kamer, eenparig,
buiten eene stem, de 3 eerste millioen gestemd
van de 23 millioen, die men denkt te zullen noodig
hebben om de kazernen op eenen goeden voet
te brengen.

Men moet bekennen, dat dit eene uitmuntende
stemming is!

Onder het doctrinaire ministerie hadden de
dieven, baanstroopers en moordenaars in België,
van wege den Staat, een beter onderkomen, en
zels een beter bed, dat de burgers en volksjong-
gens, wie het lot tot soldaat had gemaakt....

De katholieken verbeteren dat; zij zeggen:
onze brave stads- en dorpskinderen, die familie en
beroep verlaten om den Staat te dienen, moeten
ten minste behoortlijk verzorgd worden.

Wie komt daartegen op?

De geuzenpers alleen; zij zou het oude stelsel
verkiezen: kazernen, nog erger dan rasphuizen!

Over den smaak valt er niet te twisten. Dat
burgerij en volk oordeelt, wie er gelijk heeft.

Wij hebben maar werk zegt het *Handelsblad*
om de onwaarheden tegen te spreken, die dagelijks
in de doctrinaire pers verschijnen: gisteren was
het te Brussel, nu is het weer te Brugge. Het dag-
blad *Franc de Bruges* deelt het volgende meê:

De doktrinaire pers van Brugge belastert alle
weken in fransche en vlaamsche taal al wat een
Vlaming eerbiedigt. Onlangs heeft zij beschuld-
gingen rondgestrooid tegen een geestelijk gesticht
van Brugge.

Er zouden afschuwelijke dingen gebeurd zijn;
Er zouden personen aan de deur gezet zijn;
Schandelijke bijzonderheden werden saamge-
smeed in een zinneloos verhaal.

Er blijft maar eene zaak aan dat alles te kort.
Het is deze, die er eerst en vooral vereischt was.
Door wie en waar het feit gepleegd is? Hier
zwijgen zij. Hun laster kan niet vervolgd worden,
maar het kwaad gaat zijnen gang. Zij weten het,
en maken er gebruik van.

Maar den ellendeling dagen wij uit te zeggen,
waar, wanneer, door wie het schandaal zou ge-
pleegd zijn.

Hij zal niet antwoorden, omdat hij liegt, en
weet dat hij liegt.

Wij vragen aan ieder die tot de doktrinaire
partij behoort en eerlijkheid in het gemoed heeft,
wat men moet denken van dat lasteren zonder
iemand te noemen? Is dat eerlijkheid, is dat
deftigheid? En een bewijs dat die handelwijze in
den smaak valt van heel de doktrinaire pers, is,
dat geen enkel blad dezer partij daarin, iets af te
keuren weet.

Werk
der gekwetste Carlsten.

Het Tongersch Komitee, om hulp te geven aan
de gekwetste Carlsten, heeft mededeeling ontvangen
van eenen brief, gericht door Karel VII aan den
voorzitter van het centraal belgisch komitee te
Brussel.

Mijnheer de Voorzitter,

« Ik neem de gelegenheid waar der tegenwoor-
» digheid in het koninklijk hoofdkwartier van M.
» den burggraaf de Veye, afgeveerdigde der bel-
» gische komiteeten, om het katholieke België te
» bedanken voor de edelmoedige giften, welke het

aan mijne gekwetsten gedaan heeft. In onze
» hospitalen liggen, naast mijne ongelukkige
» soldaten, de vijanden mijner zaak. Mijn hart van
» koning ziet in hen slechts Spanjaards. Vandaar
» het groote getal gekwetsten in onze ambulancen;
» het is daarom dat ik een beroep doe op al uwen
» iever.

» Uw toegenezene,
» CARLOS. »

De katholieke bevolking van Tongeren die altijd
uittuimt in alle werken van liefdadigheid, zal niet
ongevoelig blijven aan den oproep van Don Carlos
voor de gekwetsten. Het is niet ten voordeele
eener politieke partij, maar ten voordeele van de
ongelukkige slagtoffers der beide kampen dat Don
Carlos de liefdadigheid afsmeekt.

De giften in lijnwaad, pluksel, geld enz. zullen
in dank ontvangen worden door de leden van het
Tongersch komitee voor de gekwetste Carlsten.

Landbouw.
VRUCHTDRAGING DER NOTEBOOMEN.

Over eenigen tijd werd eene vraag aan de com-
missie van Boomteelt te Gent ingezonden om een
middel aan te wijzen om eenen tot nu toe onvrucht-
baren noteboom tot vruchtbaarheid te brengen.

De vraag scheen inderdaad nog al moeilijk om
op te lossen, vermits vele oorzaken de onvrucht-
baarheid van den noteboom kunnen voortbrengen;
de standplaats, bij voorbeeld, in welke de boom
geplaatst is, kan hem alle jaren blootstellen aan
late vorsten tijdens den bloei.

Niettemin eene rede van onvruchtbaarheid des
notebooms op welke men gewoonlijk te weinig
acht geeft, is de afwezigheid van kalkachtige be-
standdeelen in den grond. Wanneer de noteboom
in bloedaarde of leemachtig zand geplant is, moet
men hem kalkachtige veite toedienen. Dergelijk
feit werd bestatigd door wijlen den heer Jacquem-
yns op zijn landgoed te Minderhout.

Terwijl zijne geburen hunne plantingen van
noteboomen en kastanjebomen zagen verkwijnen,
bleven zijne boomen gedijen en merkwaardige
uitslagen opleveren, zoowel in vruchtbaarheid als
in groeikracht. Hij schreef de bekomen uitslagen
toe aan het ruim gebruik van kalk in de voorbe-
reiding der bodems voor zijne boomen.

Stads- & provincie nieuws.

In de voorlaatste zitting van den gemeente-raad
nam M. Meyers het woord en hij ondervroeg den
heer burgemeester over iets heel aardigs.

Men weet dat M. Perreau, ten accoord met de
liberale meerderheid, geweigerd had aan den ge-
meente-raad kennis te geven van den brief van
Mgr den bisschop van Luik, aangaande de her-
stelling van het godsdienstig onderwijs in het
stadscollege.

Eenige dagen later stond de bisschoppelijke
brief in het stadsbladje te lezen.

Heeft men nog ooit zulke handelwijze gezien?
Schepe Meyers en de andere leden der minder-
heid vragen dat de gemeente-raad mededeeling
krijge van dit belangrijk stuk. De burgemeester
weigert het antwoord van den bisschop voor te
lezen, maar dat zelfde stnk wordt medegedeeld
aan het gazetje dat wij nu met meer reden dan
oort het stadhuis-gazetje kunnen noemen.

Zeg eens, wie heeft dat stuk aan het gazetje
overhandigd? Dat kan niemand anders zijn dan

door haar weder bemind. Hun huwelijk werd
spoedig gesloten, en daar George Morton wist,
dat hij zijns vaders toestemming tevergeefs zoude
vragen, gaf hij den ouden man eerst van zijn
huwelijk kennis, nadat het reeds voltrokken was,
en verzocht hij hem verlof zijne bruid naar de
ouderlijke woning in Russell-square (4) te mogen
brengen. Als het bedorven troetelkind van een
rijken koopman, dat steeds in alles zijn zin kreeg,
was George op den storm van toorn, die wegens
zijn gedanen stap over hem losbarste, alles be-
halve voorbereid. De oude heer Morton had zijne
vrouw reeds vele jaren geleden verloren, en legde
zich met hart en ziel, met lichaam en geest op het
verkrijgen van rijkdommen toe, in welk streven
hij door zijn oudsten zoon, Ralph, dapper werd
bijgestaan. Er was echter, buiten hunne geldzak-
ken, nog iets, dat de beide zelfzuchtige, koude,
oogenschnijlijke norsche en inhagelie mannen hart-
tochtelijk liefhadden, en dat was Georgette de vlugge,
aardige, vroolijke, zorgeloze jongste zoon. George
was in hun oog bestemd een groot man te worden:
hij zou mettertijd zitting nemen in het parlement
en wellich nog eenmaal het pairschap verkrijgen;
en daar, zooals het gerucht zeide, Lady Adelaide
Oswald maar al te bereid was om hem de eerste
schrede van het programma gemakkelijk te maken,
was de tijding van Georgette's huwelijk met eene
doodarme Fransche gouvernante meer, dan de
vereniging trots der beide mannen kon verdragen.
George ontving het verbod om ooit weder met
zijne familie in gemeenschap te treden, en de
ruime geldelijke toelage, die hij maandelijks ont-
ving, werd ingehouden. George lachte er hartelijk
om, zeide aan zijne vrouw dat die donkere wolk
wel spoedig zou voorbijtrekken, dankte den Hemel
dat hij geene schulden gemaakt had, en verklaarde
dat het eene prettige nieuwigheid voor hem was,

voortaan enkel van zijne soldij en van de interesten
van het kleine vermogen, dat hij van zijne moeder
geërfd had, te moeten leven.

Twee jaren na zijn huwelijk deed hij opnieuw
een val met zijn paard, doch de wond, dien hij
toen ontving, was niet alleen doodlijk, maar ook
van dien aard, dat hij geen woord meer kon
uithbrengen en eenige uren later den geest gaf.
Zijne mede-officieren deden voor de jeugdige, tot
in de ziel bedroefde weduwe en haar dochtertje
wat zij konden. De bevelvoerende officier schreef
eigenhandig aan den heer Morton, ten einde zijne
hulp in te roepen; doch het was tevergeefs. Toen
was men er op bedacht om uit de weinige fondsen
die George bij zijn dood bezat, eene kleine lijf-
rente voor mevrouw Morton te stichten; en daar
zij verarmen had, dat een der vroegere vrienden
haver familie pastoor in het dorpje St.-Victor was,
besloot zij ten minste voor eenigen tijd daarheen
te vertrekken. Daar stierf hare oude gouvernante,
die haar overal gevolgd was, en daar bleef zij
wonen en voor de opvoeding van haar kind zorgen.
De tijd had hare droefheid veel gelenigd en haar
leven was sedert verscheidene jaren rustig en
gelukkig geweest. Haar kind wies op in schoonheid
en liefdelijkheid, en bezat al die gesteldheden van
geest en hart, welke eene brave moeder slechts
kan verlangen. Indien zij ergens voor vreesde, was
het dat zij al te voorkomend, te goed, te meedoo-
gend van aard, te veel bereid was zich zelve voor
anderen te vergeten, om haar bekwaam te maken
later alleen den strijd tegen de harde en wreede
wereld te voeren en vol te houden. Clara Morton
was een dier wezens, die de Natuur schijnt be-
stemd te hebben om altijd voor de rampen en
tegenspoeden des levens gevrijwaard te zijn. Zij
moeten hun steun zoeken bij iemand, die sterker
is dan zij, gelijk de slingerplanten, die zich om
den stam des booms kronkelen. Doch wanneer
mevrouw Morton over deze hare bezorgdheid met

M. Perreau of M. Ghinéau, wijl zij alleen het stuk
in handen gehad hebben.

Zoo handelt nog geen burgemeester uit de
Brabantsche Kempen!

En wat denkt gij dat M. Perreau antwoordt?

Hij verklaart dat hij zoo gelaandeld heeft om te
bewijzen dat hij het licht niet wil onder den
dampver zellen?

Wel wel, Mijnheer de burgemeester Perreau en
Mijnheer de schepen Ghinéau, gij zijt knappe
jongens! Op eenen anderen keer, wanneer gij nog
eens het licht over uwe werken zult willen ver-
spreiden, dan zult gij goed doen van uwe daden
bloot te leggen in volle zitting van den gemeente-
raad. Daar is de plaats waar gij moet spreken en
uwe administratie verdedigen tegen uwe tegen-
strevers. Maar op het stadhuis ston blijven en de
mededeeling weigeren van stukken die men s'an-
derendaags doet verschijnen in het ongelukkig
stadhuis-gazetje, onder ons gezegd, dat zijn vod-
demans kuren.

En kijk nu eens wat de burgerij daarvan moet
zeggen. M. Perreau of M. Ghinéau, misschien wel
alle twee te gelijk, doen den brief van den bisschop
in het prubladje verschijnen. Mag men daaruit
niet besluiten dat die twee heeren ook niet vreemd
zijn aan de beleefde complimenten die in dat
zelfde bladje voor komen op het adres van zoo
menige eerlijke inwoners van Tongeren? Wijl het
nu klaar en duidelijk bewezen is dat het bladje
mededeelingen ontvangt van MM. Perreau of
Ghinéau ofwel Perreau en Ghinéau, is het dan ook
niet buiten twijfel dat deze twee heeren, indien zij
het wilden, een einde zouden kunnen stellen aan de
aanrandingen waaraan wekelijks zoo veel eerlijke
lieden blootgesteld zijn? En indien zij deze aan-
randingen niet beletten, mag men hen dan daarvoor
niet verantwoordelijk maken?

Wij laten het antwoord aan onze medeburgers
over.

Den 27 februari 1875, heeft de gemeente-raad
van Tongeren het budget der teekenschool voor
het jaar 1874 aangenomen.

Dit budget moest, volgens de wet, sedert het
jaar 1875 gemaakt zijn! Als men met die snelheid
voortgaat dan zal men weldra ook het verslag over
den toestand der stadszaken op het tapijt brengen.
Volgens de wet moest dit verslag sedert den eersten
maandag van oktober afgelezen zijn. Zes maanden
over den tijd en nog geen schijn van verslag! Al
wie voor twee oord kennis van bestuurlijke zaken
heeft zal daarover zijne gedachte zeggen. — De
stads-rekening van het jaar 1875 is gestemd ge-
worden in de zitting van den 27 februari 1875!

In eene der laatste zittingen van den gemeente-
raad heeft M. J. Coart de aandacht der regering
geroepen op den toestand waarin zich de vette
varkens markt bevindt sedert dat de markt van
Luik op den zelfden dag als die van Tongeren
bepaald is. Ten gevolge van deze omerkingen,
heeft men voorgesteld onzen markt 's dinsdags van
elke week te openen.

M. Coart heeft ook de gedachte uitgedrukt den
vetten varkens markt met boomen te beplanten,
hetgeen voor eerst eene verfraaiing zou zijn en ten
tweede zou beletten dat de dieren, die ter markt
gebracht worden, aan de brandende zon bloot-
gesteld zijn.

Ook heeft hij de aandacht gevestigd op een
dreigend gevaar dat in de nabijheid van den vetten

varkens markt bestaat. Een gedeelte van den muur
langs den eigendom die zich bevindt tusschen den
markt en de Luikerpoort, langs den boulevard,
dreigt omver te vallen en het is hoogst noodzakelijk
den eigenaar te dwingen de noodige maatregelen
te nemen om groote ongelukken te vermijden. Als
voorbeeld haalt hij aan hetgeen in de nabijheid
der Moorepoort is gebeurd.

Lezers, weet gij wel wat de werken aan den
vetten varkens markt gekost hebben? Niets minder
dan dertig duizend franken!

1 ^o Betaald aan M. Deleuxy voor een gedeelte van zijnen eigendom	fr. 8000,00
2 ^o Aanbesteding der werken	» 19500,00
3 ^o Bijgevoegde werken	» 5207,00

fr. 30707,00

Geeft wel aandacht dat het gouvernement voor
geene halve cent tusschen komt in werken van
dien aard.

Om de onkosten te sparen had men besloten de
oude paveesteenen van den varkens markt te ge-
bruiken tot paveisel van deze plaats. Doch het
college van burgemeester en schepenen, toen
bestaande uit MM. Perreau, Ghinéau en Bailly,
begaf zich met eenige andere leden van den raad
op den varkens markt, en daar, in de opene lucht
werd beslist dat de gansche plaats met nieuwe
steenen zou gepaveid worden.

Zoo gezegd, zoo gedaan. De gansche varkens
markt is met nieuwe paveesteenen belegd en dat
werk heeft 5654 fr. gekost.

M. de schepen Meyers heeft in eene der laatste
zittingen van den raad deze handelwijze afgekeurd
die de onkosten ten laste der stad aanzienlijk ver-
hoogd heeft. M. de burgemeester, om zich te
verschoonen, antwoordt dat het is met toestemming
der leden die ter plaats tegenwoordig waren dat
de gansche markt met nieuwe steenen gepaveid is
geworden en dat de oude steenen gebruikt werden
om het Begijnhof op nieuw te paveien.

Daar valt al heel veel tegen te zeggen.

1° Die beslissing, genomen door eenige leden,
in volle lucht en in het midden van den varkens
markt, is geheel onwettig, wijl dit niet als eene
zitting van den gemeente-raad kan aanschouwd
worden en dat er geene samenroeping der leden
had plaats gehad;

2° In plaats van de oude steenen van den
varkens markt op te nemen en er mede de straten
te paveien, zou men veel beter doen van de oude
steenen onzer straten door nieuwe te vervangen en
de oude tot paveijng der varkens markt doen
dienen.

Maar wat wilt-je er aan doen? wij leven in den
tijd van het liberaal progres! 'T is een schoon
ding maar het kost duivels duur. Klapt daar tegen
zou veel gij wilt, het is altijd gelijk de Hollander
zegt:

Praten moog-je, betalen zult-je!

**MANIFESTATIE ter eere van den heer Lodewyk
Julliot, bij gelegenheid van het 25^e jaar zijner
parlementaire functien.**

De heeren onderschrijvers worden verzocht
tegenwoordig te zijn bij de overgaaf van het portret
op Paaschmaandag 29 maart, om 3 uren 's namid-
dags, in de groote zaal der *Concordia*.

(Medegedeeld.)

CLARA'S OFFER.

EEN VERHAAL UIT DEN TEGENWOORDIGEN TIJD.

TWEDE HOOFDSTUK.

(1^e Vervolg.)

Alvorens wij Clara op hare schreden volgen,
moeten wij eenige oogenblikken stilstaan om de
geschiedenis harer moeder te verhalen. Maria
Angelique De Brissac was, evenals de pastoor,
de eenige overgeblevene van eene talrijke familie,
welker leden allen in de groote Fransche omwen-
teling van 93 ter dood werden gebracht. Nog als
een klein kind ontquam zij in de armen harer
gouvernante, die met haar naar Engeland vluchtte,
en haar geheele leven ten offer bracht om het
kleine meisje groot te brengen en haar eene goede
opvoeding te verschaffen. Toen Marie omstreeks
zeventien jaar oud was, drong zij er op aan, de
lasten harer tweede moeder te deelen, en deed zij
het getal leerlingen dagelijks toenemen. Onder
anderen gaf zij onderricht aan de kinderen eens
geneesheers in het kleine landstadje, dat de oude
Fransche dame tot hare woonplaats gekozen had.
En zoo gebeurde het dat George Morton, kapitein
van het 6de regiment cavalerie der koningin van
Engeland, het ongeluk had een val met zijn paard
te doen en juist voor de deur van dokter Grant
zijn been te breken. Zijn herstel ging uiterst
langzaam; hij maakte zich over zijne gedwongen
gevangenschap zeer driftig en werd ten laatste zoo
wrevelig en knorrig, dat de goede mevrouw Grant,
die niets meer naar zijn zin doen kon, hare taak
aan hare jeugdige Fransche gouvernante overdroeg.
Het gevolg laat zich gemakkelijk raden. George
Morton bemindde Marie hartstochtelijk en werd

den pastoor sprak, glimlachte deze slechts en
verzocht haar te willen bedenken, dat de zacht-
moedigen, naar het woord van Christus, het
aardrijk zullen bezitten (1). Toen mevrouw Morton
echter bemerkte dat de tering hare krachten snel
deed afnemen, werd zij door een vreeselijken
angst gekweld, wanneer zij bedacht wat er van
Clara zoude komen, als deze alleen in de meedo-
genlooze wereld zoude achterblijven. De pastoor
was een oud man, en daarom kon zij niet hopen,
dat hij haar geliefd kind nog lang zou kunnen
bewaken en beschermen. Daar kwam nog bij, dat
mevrouw Morton's lijfrente met haar leven ophield,
en te St.-Victor was voor Clara geene gelegenheid
om haar brood te kunnen verdienen. Zij was
welopgevoed; hare moeder had aan haar onder-
richt vele zorgen besteed, en de pastoor had er
zich een plezier in gemaakt hare reeds veelzijd-
dige kennis nog te vermeerderen. George Morton's
vader was sedert lang overleden, en had zijn zoon
Ralph tot eenigen erfgenaam van zijn groot ver-
mogen benoemd. De onschuldige weduwe en weeze
van zijnen eens zoo teer beminden zoon hadden
aan dat sterfbed geen enkel teken van verteede-
ring of tegemoetkoming ontvangen. En thans schreef
mevrouw Morton — die, door den naderenden
dood, welke alle aardsch onderscheid in de oogen
van hen, die zich aan den rand der eeuwigheid
bevinden, doet verdwijnen, moet gevat had — een
brief aan Ralph, waarin zij hem mededeelde, dat
hare dage geteld waren en zij zijne hulp afsmeekte
voor het kind, dat zij alleen in de wereld zou
achterlaten. Zij sloot haar brief bij een schrijven
van den pastoor en den dokter, die haar toestand
bevestigden, in.

En na verloop van eenige dagen was er een
antwoord gekomen.

(Wordt vervolgd.)

(1) *Susselt-square*: eene voorname wijk te Londen.